

Agnesa Bodziková – scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Adéla Šenkárová, Sebastián Toman, Maria Nelly Fučelová, Veronika Slivková
ZŠ Vrbno pod Pradědem

Když nám paní Bodziková začala vyprávět o svém dětství, bylo vidět, že na tu dobu vzpomíná s velkou láskou. Narodila se na Slovensku v Olešné v roce 1932.

„Dětství bylo chudobné, ale lepší jak „fčil“. My jsme pásli krávy, všeci dohromady, dělali jsme ohně, chytali jsme raky, pekli brambory. To bylo takové dětství, tam nebyl rozdíl mezi náma, všichni dohromady.“

Před koncem druhé světové války byla rodiči ve 12.ti letech vyslána do služby k sedlákovi. Všechny vydělané peníze musela odevzdávat rodičům. Druhou světovou válku a osvobození prožila ještě na Slovensku.

„Jsme okopávali brambory a po nás litaly kulky, jak stříleli, tak jsme museli utíkat dom.“

Paní Agnesa říká, že koncem války v době osvobození procházeli jejich krajem němečtí i sovětští vojáci a brali si, co se jim líbilo.

„Potom my víc jsme se báli ruských vojáků. Ti víc tak chodili, kde byly holky, že. Tak se bály těch vojáků, protože jich někdy znásilňovali.“

Po válce odešla za prací do Česka. V roce 1950 přišla pracovat do Videl, kde poznala svého manžela. Žila s manželem 22 let. Měli 3 děti, ale nejstarší dcera zemřela. Jako věřící původem ze Slovenska zažila i dobu komunismu, což znamenalo, že omezili návštěvy kostela.

„Za těch komunistů zakazovali do kostela chodit, někteří byli takoví tvrdohlaví, že říkali, ať chodíme do kostela se najest a za pracu, když nechceme komunistů.“

Paní Bodziková přišla po své dceři i velmi brzy o milujícího manžela. Už více než 50 let žije sama. Celý život velmi tvrdě pracovala, aby uživila děti i sebe. Přesto všechno by nic neměnila.

„Bylo to dětství takové ináčí no. „Fčil“ musíte děcka honit, aby šly ven a my zas jsme nešli dom. Kolikrát až se stmívalo, tak teprva jsme šli dom.“

„Teďka je to moc rychlé všechno.“